

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2269/2025
30.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља „Одаци“, чији је пуномоћник Бранибор Јовичић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења о трошковима поступка из пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 574/25 од 14.05.2025. године, у седници одржаној 30.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против решења о трошковима поступка из пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 574/25 од 14.05.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против решења о трошковима поступка из пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 574/25 од 14.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 604/22 од 13.12.2024. године, ставом првим изреке, утврђено је да је повучена тужба у делу који се односи на умањену зараду и накнаду зараде и новогодишњу награду. Ставом другим изреке, тужбени захтев је делимично усвојен. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужили исплати на име припадајућих трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 01.12.2019. до 31.12.2022. године износ од 3.780,00 динара са законском затезном каматом од 20.08.2024. године до исплате, као и износ од 975,65 динара на име обрачунате законске затезне камате рачунате од дана доспећа до 19.08.2024. године. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев преко досуђеног износа од 3.780,00 динара, а до траженог износа од 3.880,00 динара на име трошкова за долазак и одлазак са рада, као и део тужбеног захтева којим тужила потражује законску затезну камату на главницу од 19.08.2024. до 20.08.2024. године. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом шестим изреке, одбијен је предлог тужиле за ослобађање плаћања судске таксе у овој правној ствари.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 574/25 од 14.05.2025. године, жалба тужиле је одбијена и првостепена пресуда је потврђена у одбијајућем делу и делу одлуке да тужила сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажног решења о трошковима поступка из пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужила због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује применом одредбе члана 404. ЗПП.

Врховни суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20), у вези члана 92 Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 10/23), оценио да нису испуњени услови из ове законске одредбе да би се ревизија сматрала изузетно дозвољеном.

Побијаном одлуком потврђено је првостепено решење којим је одлучено о трошковима поступка уз примену одредаба закона који регулишу право странке на накнаду ових трошкова, па и у ситуацији када странка делимично успе у парници, те с обзиром на постигнути успех да сноси своје трошкове поступка. Имајући ово у виду, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права или разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана везаних за одлучивање о накнади трошкова поступка. С обзиром на наведено одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 28. Закона о парничном поступку, прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1), да камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

Имајући у виду да се ревизијом побија решење о трошковима поступка, које не представља решење против кога се ревизија може изјавити у смислу члана 420. ЗПП, ревизија туженог није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић